

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci žalobce **J. Š.**, bytem J. 114, v řízení zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2015, č. j. KUOK 74686/2015, ve věci bodového hodnocení řidičů,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Hranice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 4. 2015, č.j. OVV/19002/14-5/KOL, tak, že ve výrokové části a v odůvodnění se příjmení řidiče „Š.“ ve všech použitých tvarech nahradilo příslušnými tvary příjmení „Š.“ a dále tak, že ve výrokové části se k jednotlivým záznamům doplnil text uvádějící den, ke kterému byly provedeny. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty

námítky žalobce proti provedeným záznamům tří bodů za přestupek ze dne 10. 9. 2014, tří bodů za přestupek ze dne 13. 3. 2012 a tří bodů za přestupek ze dne 22. 9. 2011 v registru řidičů a provedené záznamy bodů byly potvrzeny.

Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že:

- 1) žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, ze kterého dle názoru žalobce vyplývá, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče a na základě tohoto posouzení případně jednotlivá rozhodnutí označit za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tato praxe vyplývá i z dalších žalobcem uváděných rozhodnutí, ať už Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či jiného správního orgánu. Žalobce se domnívá, že na základě zásady legitimního očekávání by pak u všech krajských úřadů měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně;
 - 2) jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Oznámení policie nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká. Z rozhodnutí by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, je dle žalobce naprosto nesprávným, ten nemůže za správnost rozhodnutí odpovídat. Podklad není způsobilý zejména v těchto případech:
 - a. v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, kdy jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu či ustanovení § 18 odst. 3, případně ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona;
 - b. v případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nedostačuje popis „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla;
 - c. z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možné vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci;
 - d. údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno;
- K jednotlivým pokutovým blokům žalobce napadl blok série FD/2013 číslo D0291336 ze dne 10. 9. 2014. Rozhodnutí dle jeho názoru obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci, nelze z něj určit, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku, není z něj

seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, jako datum převzetí je uvedeno datum 10. 9. 2015, tedy datum, které pro převzetí rozhodnutí není reálné.

Dále žalobce napadl další tři pokutové bloky, a to ze dnů 2. 9. 2014, 21. 11. 2013 a 15. 7. 2013.

Na závěr žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014-39, ze kterého vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem konkrétní jednání konkrétní osoby musí být v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se ve svém rozhodnutí s odvolacími důvody žalobce podrobně vypořádal, rovněž se zabýval způsobilostí podkladů pro jednotlivé napadené záznamy bodů. K první žalobní námitce uvedl, že žalobce neuvedl žádné konkrétní odlišnosti mezi postupem žalovaného a postupy jiných krajských úřadů. U všech tří žalobcem námitkami napadených záznamů bodů zkoumal žalovaný podklady pro jejich provedení. K druhé žalobní námitce uvedl, že žádný ze tří námitkami napadených záznamů bodů nesouvisel s překročením dovolené rychlosti. Pokutové bloky ze dnů 2. 9. 2014, 21. 11. 2013 a 15. 7. 2013 nebyly námitkami žalobce napadeny, a tudíž ani nebyly předmětem rozhodnutí žalovaného. Dále uvedl, že všechny tři pokutové bloky vztahující se k napadeným záznamům bodů obsahují údaje o místě, dni a hodině přestupku, jakož i popis přestupkového jednání. Údaje jsou dostatečně konkrétní, čitelné a srozumitelné, aby na jejich podkladě bylo možno provést záznam bodů. K pokutovému bloku ze dne 10. 9. 2014 žalovaný uvedl, že obsahuje dostatečné údaje o místě, když v daném případě šlo o porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který je na bloku uveden, včetně správného čísla zákona. Zkratka „§6/1a“ je dle žalovaného pro dané právní ustanovení obecně používána a je srozumitelná. Dále uvedl, že zkratky „BP“ není na bloku užito, na bloku je na dvou místech uvedeno správné datum 10. 9. 2014. U údaje o právní kvalifikaci přestupku uvedeného v bodě 6 bloku žalovaný připustil, že jej lze přečíst nejen jako „§ 125c/1k“, ale i jako „§ 125c/1h“, nicméně z popisu přestupkového jednání na bloku ve spojení s výše uvedeným právním ustanovením „§6/1a“ je zřejmé, o jaký přestupek jde. Dle žalovaného není pochyb, že se jednání žalobce dopustil na pozemní komunikaci, neboť tento zákon upravuje provoz právě jen na pozemních komunikacích.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 4. 10. 2014 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal dne 6. 10. 2014 proti záznamu bodů námitky. Napadal záznamy bodů za přestupky „za váhy“ v roce 2011 a v březnu 2012. K těmto uvedl, že neměl možnost zjistit nepatrné přeložení hnací nápravy na tahači a že v druhém případě neměl přeloženou ani jednu nápravu na soupravě – tahači s návěsem, ani celkovou hmotnost soupravy. Dále napadl záznam bodů za přestupek ze dne 10. 9. 2014. K němu uvedl, že nebyl připoután, ale policisté, s nimiž přestupek řešil na místě, mu sdělili, že za tento přestupek mu body přiděleny nebudou.

Správní orgán I. stupně požádal příslušné orgány Policie ČR a Celní úřad Zlín o zaslání předmětných pokutových bloků vztahujících se k došlým oznámením o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, na jejichž základě provedl záznamy bodů v bodovém hodnocení řidiče žalobce v registru řidičů. Správní orgán I. stupně námitky zamítl a provedené záznamy potvrdil rozhodnutím ze dne 21. 11. 2014, jež bylo následně k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného vydaného dne 25. 2. 2015. Po následném odstranění vytýkaných vad správní orgán I. stupně námitky opětovně rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015 zamítl a provedené záznamy bodů ze dnů 10. 9. 2014, 13. 3. 2012 a 22. 9. 2011 potvrdil.

Dne 4. 5. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, doplněné dne 18. 5. 2015, v němž žalobce napadal především obecnou způsobilost podkladů pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. K odvolání žalobce přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49928/2014.

Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobou napadeným rozhodnutím změnil, ovšem pouze co do formálních náležitostí. Jednotlivě přezkoumal namítané záznamy bodů a způsobilost jednotlivých podkladů a pokutových bloků pro jejich zápis. Na základě tohoto přezkumu dospěl k závěru o způsobilosti všech podkladů a z toho vyplývající oprávněnosti provedených záznamů bodů. Dále se žalovaný jednotlivě vypořádal se všemi žalobcovými námitkami.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.

Žalobce namítal nerefektování odvolacích důvodů žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí, aniž by konkrétně uvedl, které odvolací důvody má na mysli, a nerespektování předloženého rozhodnutí jiného správního orgánu v souladu se zásadou legitimního očekávání (žalobní bod 1).

Tvrzení žalobce nekorespondují s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval odvolacími důvody žalobce, s namítanými nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně se řádně a přiléhavě vypořádal. Obecné konstatování žalobce o nerefektování odvolacích důvodů žalovaným vede soud ke stejné obecnému vypořádání takové žalobní námitky. Z toho důvodu soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém se žalovaný odvolacími důvody žalobce (kromě způsobilosti jednotlivých podkladů) zabýval na straně 4.

Soud však musí dát za pravdu žalobci v tom, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s přiloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Toto pochybení ovšem v nyní posuzované věci nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v důsledku nemohlo vést k porušení žalobcových práv, jak vyplývá z argumentů vyložených níže.

Zásada legitimního očekávání spočívá v požadavku takového postupu správních orgánů, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Odhlédne-li soud od otázky existence ustálené praxe správních orgánů, kterou dle názoru soudu nelze dovozovat ze čtyř žalobcem citovaných rozhodnutí, v nyní posuzovaném případě k porušení této zásady stejně nemohlo dojít, a to z následujících důvodů.

Předně musí soud zdůraznit, že namítá-li žalobce, že z jím předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vyplývá běžná praxe odvolacího orgánu spočívající v posuzování jednotlivých pokutových bloků a případně jejich označení za nezpůsobilé pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče, soud nespatřuje důvodnost této námitky, když právě takto postupovaly oba správní orgány v nyní posuzovaném případě. Hodnocení způsobilosti jednotlivých pokutových bloků je obsahem žalobou napadeného rozhodnutí na str. 2 – 3.

Pokud je namítán odlišný právní závěr, ke kterému žalovaný tímto postupem, na rozdíl od Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, dospěl, tedy že napadené bloky považoval za způsobilé, k tomu soud předně uvádí, že přiložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje se týká skutkově zcela odlišných okolností. V uvedeném rozhodnutí byla posuzována způsobilost bloků ukládajících pokuty za přestupky spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti, přičemž v nyní posuzovaném případě se ani jeden z přezkoumávaných pokutových bloků netýkal překročení nejvyšší povolené rychlosti. Dále považuje soud za vhodné upozornit žalobce na to, že i v případě shodné povahy přezkoumávaných pokutových bloků by žalovaný zcela legitimně mohl dojít k opačnému právnímu závěru na rozdíl od jiného správního orgánu posuzující obdobnou věc. Dospěl-li by k takovému závěru na základě řádného přezkumu a svůj závěr by opřel o řádné odůvodnění. Navíc je málo pravděpodobná existence totožnosti všech skutkových okolností v obou srovnávaných případech, aby vůbec mohla být zásada legitimního očekávání aplikována.

Nicméně, žalobce nekonkretizoval namítané odchýlení se od praxe jiných správních orgánů. Soudu tak není známo, v čem konkrétně mělo porušení zásady legitimního očekávání spočívat, žalobcova tvrzení zůstávají opět pouze v obecné rovině. Soud proto nemá, v souladu s dispoziční zásadou, jak jinak tuto námitku vypořádat než jak výše uvedeno, tedy rovněž obecně. Je však nutno zopakovat, že přiložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řeší skutkově odlišný případ od nyní projednávaného, proto nemohlo dojít k porušení žalobcových práv, jestliže se s tímto důkazním návrhem žalovaný opomněl vypořádat.

Dále žalobce namítal nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení (žalobní bod 2). Předně soud opětovně konstatuje, že tato námitka je z převážné části opět koncipována obecně, bez vztahu k nyní projednávané věci. Žalobce pouze vyjmenoval možné případy, kdy nelze hovořit o způsobilosti podkladu pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče, na závěr napadl konkrétním způsobem pouze jeden pokutový blok.

K takto namítané nezpůsobilosti podkladů soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, dle kterého *„[p]ři zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je,*

aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. (...) Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.“

Právní závěr žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, se opírá o obdobné principy.

Pokud žalobce napadl pokutové bloky ze dnů 2. 9. 2014, 21. 11. 2013 a 15. 7. 2013, tyto pokutové bloky nebyly předmětem správního řízení, ani před správním orgánem I. stupně, ani před žalovaným, z toho důvodu se jimi soud nemůže zabývat.

Pokud jde o namítanou nezpůsobilost v případě přestupkového jednání spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, v nyní posuzovaném případě nebyl žalobce za takové přestupkové jednání sankcionován ani v jednom případě.

Dále žalobce namítal nezpůsobilost podkladu v případě přestupkového jednání spočívajícího v porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za takové přestupkové jednání byl žalobce postihován žalobou napadeným pokutovým blokem série FD/2013 číslo D0291336 ze dne 10. 9. 2014, jež obsahuje popis přestupkového jednání: *7 hod. ul. Napajedelská Otrokovice, p. 6/1a zák. č. 301/2000 Sb. Nepoužil za jízdy bezpeč. pásy + nevlastní lékař. potvrzení o výjimce ve voze: X VOLVO*. V kolonce 6 Pokuta uložena za přestupek dle § je uvedeno ustanovení 125c/1k zák. č. 301/2000 Sb. V kolonce 8 je uvedeno v Otrokovice dne 10. 9. 2014, v kolonce 9 je jako datum převzetí uvedeno datum 10. 9. 2014.

V obecné části této námitky žalobce namítal, že z rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Uvedený pokutový blok tento požadavek splňuje, neboť přímo v popisu přestupkového jednání je uvedeno, že nepoužil za jízdy bezpečnostní pásy. Skutečnost, že se jednalo o osobu v postavení řidiče, vyplývá z identifikace přestupce, neboť na bloku je uvedeno, že totožnost byla ověřena pomocí řidičského průkazu, přičemž z logiky věci vyplývá, že jiná osoba než osoba řidiče při silniční kontrole/řešení dopravního přestupku řidičský průkaz policistům nepředkládá.

K uvedenému bloku žalobce dále namítal nepřesnou právní kvalifikaci, tuto ovšem soud neseznal. V popisu přestupkového jednání je uvedeno ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jež zakotvuje povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Skutečnost, že je dané ustanovení na bloku uvedeno zkratkou „p. 6/1a zák. č. 301/2000 Sb.“ zcela vyhovuje výše vymezeným judikатурním závěrům, kdy z logiky věci, dané podobou pokutového bloku jakožto papíru o formátu menším než A5, je jasné, že nelze požadovat doslovný popis. K žalobcem namítané skutečnosti, že v kolonce 6 Pokuta uložena za přestupek je uveden údaj § 125c/1h, soud uvádí, že při detailnějším pohledu je

patrné, že bříško písmena následujícího po číslovce 1 za lomítkem obsahuje prohlubeň znázorňující zákrutu typickou pro bříško písmene k. Soud však připouští, že na první pohled je předmětné písmeno skutečně čitelné jako písmeno h, nicméně ve spojení se všemi dalšími údaji uvedenými na pokutovém bloku, a to především s výše uvedeným ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, nevystává žádná relevantní pochybnost o podstatě postihovaného přestupku. Další žalobcův argument, že z bloku není jasné, zda k jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku, je zcela zcestný. Na soukromém pozemku by příslušníci policejního sboru v žádném případě nemohli postihovat přestupky spáchané při provozu na pozemních komunikacích. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že z bloku není patrné jednoznačné místo spáchání přestupku. Vymezení místa spáchání jako *ulice Napajedelská Otrokovice* je dle názoru soudu zcela dostačující. Stejně tak soud nepřisvědčil ani žalobcově tvrzení, že jako datum převzetí je uvedeno datum 10. 9. 2015, na bloku je v příslušné kolonce zcela čitelně uvedeno datum 10. 9. 2014.

Výše uvedeným soud zároveň vypořádal zbývající část této žalobní námítky, v rámci které žalobce namítal, že musí být patrné, kde a kdy mělo k přestupku dojít, a dále že údaje musí být uvedeny čitelně a srozumitelně. Výše přezkoumaný pokutový blok všechny tyto požadavky splňuje, snad kromě výše uvedené nepřesnosti v právní kvalifikaci, kdy místo údaje §125c/1k lze z bloku přečíst §125c/1h, což však na základě výše uvedeného nezpůsobuje nezpůsobilost bloku. Jelikož další dva pokutové bloky, jež byly předmětem správního přezkumu, nebyly žalobou napadeny, nebyly ani předmětem soudního přezkumu.

Žalobou napadený pokutový blok tedy splňuje výše uvedené judikaturou stanovené požadavky týkající se obsažených údajů a jejich srozumitelnosti. Tedy v souladu s výše uvedenými judikaturními závěry je z něj zcela jasné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Soud tedy uzavírá, že se v nyní posuzovaném případě jednalo o způsobilý podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.

K žalobcem namítané skutečnosti, že podpis přestupce na pokutovém bloku nelze hodnotit jako souhlas s projednáním v blokovém řízení a se správností bloku, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, s jehož závěry se plně ztotožňuje, a ze kterého vyplývá, že podpisem pokutového bloku stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení.

Na závěr soud konstatuje, že za situace, kdy jsou žalobní body natolik neurčité, jako v nyní posuzovaném případě, nemohl se s nimi vypořádat podrobněji, než jak učinil.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námítky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 14. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu